

R.F. bēru runa, viņa pēc mygtikas.

+ E m m u G e r m a n i

1972.gada 25. novembrī no sv.Pāvila dr.
kapličas (Matīsa kapos) izvadot.

Manas avis Manu balsi klausa,
un Es tas pazistu, un tās Man
iet pakal. Un Es tām dodu mūžigo
dzīvību, un tās nemūžam neies
bojā, un neviens tās neizraus
no Manas rokas.

Jāpa ev. 10, 27-28

Sai līdzībā mūsu Pestītājs izteic attiecības, kādās ir mums
mūsu dzīves gājumā ar Viņu un kas ir mūsu dzīves gājuma piepildījums. Viņš sevi salīdzina ar Labo Ganu, kurš vada un sarga
savu ganamo pulku, kas uzticas un seko Viņam.

Pirms daudziem gadu desmitiem, ar svētās Kristības sakramētu, kādu mazu bernīgu ielika Pestītāja rokā - tā, kā to
allaž šādā brīdi aizkustinājumā līdzī dziedam: Gans, nem savu
jerigu! Tagad, pēc daudziem gadiem, Šis mūža gājums ir pabeidzies un mēs esam šeit kopā, lai vēl sacītu pēdējās ar dievas
mīļajai mātei, vecmāmipai un tuvinieci, un kādam mīlām, dārgam
cilvēkam, kurš kļuvis dārgs no tā ceļa gabalīpa, ko Dievs bij
vēlējis mīlā kopā nostaigāt.

Šī stunda ir skumja atvadišanās stunda un tā ir ļoti daudzu,
mīlu un dārgu atmiņu stunda. Tas nebūtu šeit iespējams pilnā
mērā atcerēties un apcerēt šī darbīgā un svetīgā mīlā gājumu. Bet šodien šeit kopā būdami, mēs vaicājam ka tas bija iespējams,
visiem saviem lielajiem dzīves grūtumiem pāri un savas nastas
nesot, mīlā aizgājēja iz bijusi tā, kas pīs savā dzīlā padoma
un sirds mīluma ir varējusi sapulcināt un sasildīt nevien savus
mīlos tiešos tuviniekus, bet arī visus citus, kas bijuši viņas
dzīves ceļā un kas to tagad piemin kā savu parādu pateicīgā
mīlestība.

Atbildi uz to mēs atrodam mūsu Pestītāja apsolījumā: Manas
avis Manu balsi klausa, Man iet pakal un Es tas pazistu.
Dzīve, kura mēs šai pasaulei esam likti, ir pilna dažādu & aici-
najumu, biedrīnājumu, ceļa piedāvajumu. Arī mīlās aizgājejas
dzīve nav bijusi pasargata ne šiem pasaules trokšņiem visapkārt,
no vilinājumiem, biedrīnājumiem, kārdinājumiem. Bet visām šīm
dažādajām balsīm cauri viņam ir uzklausījusi Pestītāja
balsi, Viņa vardus, Viņa patiesību. Un līdz ar to viņa ir spēju-
si atšķirt labu no ļauna, gaismu no tumsaa, ir varējusi arī
tumšā naktī atrast pareizo ceļu un iet Viņam pakal. Un nevien
pati iet Viņam pakal, bet arī padomu dot un mīlestību izdalīt
ap sevi un būt par svētību daudziem.

Sai uzticībai Pestītājam nācis līdzī arī Viņa apsolījuma
piepildījums: ... un neviens tas neizraus no Manas rokas. Tas
pārbaudas, ko mēs cilvēki katraiz salīdzinam ar vētrām mūsu
dzīvē, kas saplosa un izsakpo no pamatiem - tās arī nebija gāju-
šas secen mīlās aizgājējas dzīvei, bet viņa ir varējusi piedzi-
vot un apliecināt Pestītāja roku mīrgātāju spēku. Slimības vār-
guma, uespēkā un sāpēs tās turēja viņas dvēseli un garu neap-
ēnotu, drošu un mierīgu.

Bet mēs, kristīgā draudze, neesam tie, kas lūkojas tikai
atpakal un kavējas atmiņas pie pagājušām lietām. Mēs esam tie,
kas lūkojas uz priekšu. Arī nāves priekšā mēs drīkstam lūkoties
uz priekšu, nāvei pāri. Mūsu Pestītājs nav nācis, lai mums gais-
motu tikai dzīves ceļu šai pasaulei vien. "Es tām dodu mūžigo
dzīvību" ir Viņa apsolījums, kas noslēdz un vaišago mūsu

piederību Viņam un Viņa dievišķā spēka pilnību pār mums.
Nevien dzīves vētrām, bet arī pašai nāvei nav spēka, lai no
Viņa rokas izrautu tos, kas Viņam pieder.

Mes pavadam nogurušu ceļinieci, kura savu dzīves ceļu ir
izstāgajusi klaudiāma Labā Gana balsij un sekodāma Viņam.
Mūsu acis viņu vairs šeit neredzēs, mūsu miesīgajam skatam
viņas gājums paliek aizklāts. Bet mēs zinam, ka Jēzus Kristus,
kas nāvi uzvarējis un ir mīžīgās dzīvības Kungs, dod daļu pie
šīs apskaidrotās, nemomāktās, pilnīgās un mīžīgās dzīvības
tiem, kas Viņam ar ~~savu~~ dzīvi un dzīvību ir piederējuši šeit.

Un viiss, ko mēs lūdzam no Dieva un vise, ko no sirds
pateicīgā milēstībā vēlam mīlajai matei un tuvinieci ir tas,
ka Pestītāja apsolījums "Es tām dodu mīžīgo dzīvību" - pēc
Viņa žēlastības tiktu piepildīts arī pie viņas.

Amen.